

РЕШЕНИЕ

№ 17

гр. София, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на
четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно
наказателно дело от частен характер № 20226000600027 по описа за 2022
година

образувано по жалба на адвокат О.Д. – пълномощник на КР. В. К. в
качеството му на частен тъжител и граждански ищец срещу Присъда №
260001/21.09.2021 г. по н.ч.х.д. № 118/2020 г. по описа на ВС – Пловдив.

Въззивното производство е образувано по ЖАЛБА, вх. №
260349/07.10.2021 г. по описа на ВС – Пловдив от адв. О.Д. - повереник на
частния тъжител КР. В. К. и молба – уточнение, вх. № 260035/01.03.2022 г.
към нея срещу присъда № 260001/21.09.2021 г. по н.ч.х.д. № 118/2020 г. по
описа на ВС – Пловдив подсъдимият редник ЗЛ. Н. В. от в.ф. .... – А..

С присъда № 260001/21.09.2021 г. по н.ч.х.д. № 118/2020 г. по описа на
ВС – Пловдив подсъдимият редник ЗЛ. Н. В. от в.ф. .... – А. е признат за
невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение, за това, че на 14.02.2019
г., в гр. А., в „Клуба .....“ по време на провеждане на заседание на
Управителния съвет на .... дружество „С. – А.“ е разгласил позорно
обстоятелство, заявявайки пред присъстващите лица, че КР. В. К. „е
браконьер“, като е приписал и извършване на престъпление по чл. 147, ал.1 от
НК, като се доказва истинността на разгласеното обстоятелство и
приписването на престъпление.

Със същата присъда е отхвърлен приетия за съвместно разглеждане
граждански иск, предявен от частният тъжител и граждански ищец КР. В. К.
срещу подсъдимия редник ЗЛ. Н. В. за сумата в размер на 1000 (хиляда) лева,

ведно със законната лихва, считано от датата на извършване на деянието 14.02.2019 г., съставляваща неимуществени вреди от описаното в тъжбата деяние, като недоказан по основание и размер. Първоинстанционният съд е възложил на частния тъжител и граждански ищец КР. В. К. да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВС – Пловдив направените съдебно-деловодни разноски в размер на 117.00 лв.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Първоначално делото е образувано по тъжба, вх. № 5770/12.04.2019 г. първоначално е било образувано в Районен съд – А. срещу р-к З.В., гр.л. Х.Б. и гр.л. И.И.. С протоколно определение № 181/24.07.2019 г. по н.ч.х.д. № 314/2019 г. по описа на РС – А., съдията-докладчик е прекратил съдебното производство и изпратил делото за разглеждане по подсъдност на Военен съд – Пловдив, по аргумент на чл. 396, ал.2 от НПК, тъй като по отношение на подсъдимия редник ЗЛ. Н. В. е било установено, че е със статут на военнослужещ. Във Военен съд – Пловдив е образувано н.ч.х.д. № 77/2019 г. по описа на съда. По него е постановена присъда № 5/11.03.2020 г., с която съдът е признал тримата подсъдими за виновни в извършване на престъпление по чл. 147, ал.1 от НК и на основание чл. 78а от НК ги е освободил от наказателна отговорност като им е определил наказание глоба в размер на по хиляда лева, за всеки един от тях.

По въззивни жалби на тримата подсъдими и на частния тъжител и граждански ищец е било образувано ВНЧХ № 26/2020 г. по описа на Военно-апелативен съд и с присъда № 5/19.10.2020 г., който е отменил присъда № 5/2020 г. по н.ч.х.д. № 77/2019 г. и е върнал делото за разглеждане от друг състав на същия съд.

На 29.10.2020 г. във Военен съд – Пловдив е образувано ново н.ч.х.д. № 118/2020 г. по описа на съда. С разпореждане на съдията-докладчик № 260025/8.12.2020 г. съдебното производство по делото е било прекратено и е повдигнат спор за подсъдност пред Върховния касационен съд между Военен съд – Пловдив и Районен съд – А.. С определение № 4/11.01.2021 г. по к.ч.д. № 996/2020 г., 2-ро н.о. на Върховния касационен съд отменя разпореждане № 260025/8.12.2020 г., с което Военен съд – Пловдив е прекратил съдебното производство и му е върнал делото, за разглеждане. В мотивите си Върховният касационен съд е посочил, че не е налице хипотезата на чл. 44, ал.1 от НПК. Производството по промяна на подсъдността е различно от това по решаването на спор за подсъдност. Служебно или по искане на страните, първоинстанционният съд е следвало да прецени мотивирано и да отговори дали обвиненията срещу тримата са свързани по някакъв начин, че правилното им изясняване налага да бъдат разгледани в едно производство, след което да се произнесе с нарочен акт. Частният тъжител е обективирал желанието си, изготвяйки обща тъжба, повереникът му също е изразил становище за връзка между делата. Върховният касационен съд е посочил, че

решението дали производствата срещу военнослужещия и гражданските лица да се обединят е на съда компетентен да разгледа евентуално обединеното дело и по аргумент на чл. 41, ал.2 от НПК, това е Военен съд – Пловдив.

Въз основа на това определение, съдия-докладчикът по н.ч.х.д. № 118/2020 г. по описа на ВС – Пловдив е постановил разпореждане № 260008/03.02.2020 г., с което е насрочил за разглеждане делото с призоваване на частния тъжител, неговия повереник, подсъдимите и техния защитник. На 01.03.2020 г. в закрито съдебно заседание съдия –докладчикът се е произнесъл с ново разпореждане № 260010/01.03.2020 г. по делото като е дал ход за разглеждане на тъжбата в открито съдебно заседание, подадена от КР. В. К. против подсъдимия редник ЗЛ. Н. В., за престъпление по чл. 147, ал.2, вр. ал.1 от НК. Със същото разпореждане е „отделил“ от делото материалите, касаещи гражданските лица Х.В. Б. и И.З.И. (частна тъжба от пострадалия К.К., с приложения към нея доказателства) и ги е изпратил на РС – А., по компетентност.

Делото е разгледано по отношение на подсъдимия редник З.В. като първоинстанционния Военен съд – Пловдив е постановил атакуваната присъда № 260001/21.09.2021 г. по н.ч.х.д. № 118/2020 г. по описа на Военен съд - Пловдив.

Срещу тази присъда е подадена въззивна жалба, вх. № 260349/07.10.2021 г. по описа на ВС – Пловдив от адв. О.Д. - повереник на частния тъжител КР. В. К. и молба – уточнение, вх. № 260035/01.03.2022 г. към нея. Посочени са доводи, за това, че при постановяване на присъдата първоинстанционният Военен съд – Пловдив неправилно е интерпретирал доказателствения материал, като необосновано е дал вяра на свидетелските показания на лица, които в предходното разглеждане на делото са били подсъдими. Счита, че необосновано съд не е приел свидетелските показания, като същевременно е дал вяра на показанията на свидетеля Д., въпреки, че неговите показания установявали, че няма убито животно и частният тъжител К.К. е браконьер. Твърди, че по делото има единствено косвени доказателства и нито един от свидетелите се установява да е видял лично твърдяното убито животно. Молят въззивният съд да отмени изцяло съдебният акт, като подсъдимият редник 3-ти клас ЗЛ. Н. В. да бъде признат за виновен за извършеното престъпление и да бъде уважен в пълен размер предявения граждански иск в размер на 1000 (хиляда) лева, ведно със законната лихва, считано от датата на извършване на деянието 14.02.2019 г.

По делото е постъпило и възражение от адв. Ц.К. – защитник на подсъдимия редник З.В., в което посочва, че първоинстанционната присъда е правилна и законосъобразна. Излагат се подробни съображения досежно процесуалното качество и годността на свидетелските показания на Х.Б. и И.И.. Твърди се, че изложеното в жалбата и допълнителното съображение не съответства на събраните по делото доказателства. Моли съда да потвърди присъдата на Военен съд – Пловдив, като правилна и законосъобразна.

В съдебното заседание по делото, в рамките на процедура по глава двадесет и първа от НПК пред въззивната инстанция, проведено на 26.05.2022 г. по настоящото въззивно дело повереникът адв. О.Д. и частният тъжител и граждански ищец КР. В. К. поддържат изцяло аргументите, изложени във въззивната жалба и допълнението към нея. Частният тъжител К. заявява, че е оклеветен и желае да изчисти името си. Пледират да бъде отменена постановената оправдателна присъда, а предявения граждански иск да бъде уважен, като доказан по основание и размер.

Защитникът на подсъдимия адв. Ц.К. и самият подсъдим редник ЗЛ. Н. В. считат, че постановената първоинстанционна присъда е правилна и законосъобразна. Твърдят, че подсъдимият не е извършил престъплението описано в частната тъжба. Пледира съдът да постанови съдебен акт, с който да потвърди присъдата на първоинстанционния съд, с която подсъдимия редник З.В. е оправдан по повдигнатото му обвинение, като правилна и законосъобразна.

Подсъдимият редник З.В. участва лично в съдебното заседание по делото пред въззивната инстанция като поддържа аргументите обективирани от защитника му в съдебното заседание.

Военно-апелативният съд, като обсъди доводите във въззивната жалба и допълнението към нея, възражението от адв. Ц.К. – защитник на подсъдимия редник З.В., съображенията на страните в съдебното заседание по делото, прецени събраните по делото доказателства и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл.314 от НПК за да се произнесе, взе предвид следното:

Извършената от настоящия въззивен състав на ВАпС проверка за наличието на наведените във въззивната жалба и допълнението към нея основания сочи на извод за тяхната НЕОСНОВАТЕЛНОСТ.

Съдът, след проверка на присъдата по основаниято, посочено в жалбата и изцяло служебно на основание чл. 314, ал.1 от НПК, констатира:

Въззивната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице срещу съдебен акт от категорията на визираните в процесуалния закон, в срока по чл.319 от НПК, поради което е процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Първоинстанционният съд е събрал достатъчно доказателства за правилно изясняване на делото и след като ги анализирал приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият р-к З.В. е бил приет за член и ловец в .... село Н., която е към ловно рибарско дружество (...) "С. – А." гр. А. от 2008 г. От тогава и досега, е нямал никакви нарушения и провинения.

На същия, е била изпратена покана от Управителния съвет (УС) на ... „С. – А.“ гр. А. с изх. № 18 от 04.02.2019 г., с която е уведомен, че от Дружина Н. е постъпило предложение, да му бъде наложено наказание

„изключване“. В поканата е бил посочен дневния ред за събранието, което следвало да се проведе на 14.02.2019 г., в Клуба ..... гр. А. от 18:30 часа.

На 14.02.2019 г. се провело събрание, на което присъствали, съобразно изискванията на Устава на сдружението, председателите на ловните дружинки – членуващи в управителният съвет на ... ”С. – А.” гр. А.. От поканените на събранието присъствали общо 27 човека. На събранието не е присъствал частния тъжител К.К..

При провеждане на това събрание, са присъствали и свидетелите А.Я., М. Д., И.Т. и С.А.. Протоколист на събранието бил св. Б.П.. Изказванията и отговорите ги обобщавал протоколчик и ги изписвал ръчно в протокол, като на следващия ден, с деловодителката изготвяли препис от протокола на машина. По отношение на съдържанието на ръкописния протокол и този изготвен на машина удостоверил с полагане на подписа си св. Г.Х. и св. Б.П..

По време на провеждане на събранието, по първа точка, се пристъпило към изслушване на подсъдимия редник З.В. и свидетелите Х.Б. и И.И.. Пръв бил изслушан свидетелят Б.. Същият отговорил по отношение на приемане на частния тъжител К. за член на дружинката с твърдение, че причина за поведението му, е приемането в дружинката с. Н. на лицето К.К. „който е бил най-големият браконьер в Републиката и крадец”.

След него бил изслушан свидетелят И., който пред присъстващите членове е изразил твърдението „че бил против К.К. за член на дружинката – с. Н., тъй като бил браконьер”.

Последен бил изслушан подсъдимият редник В.. С влизането от вратата, същият бил упрекнат, че бил писал жалби относно действията на ... „С. – А.“ гр. А.. Опитал се да обясни на присъстващите, че жалбите ги бил писал с цел да не се правят интриги, а че в дружинката имало определена площ, според която трябвало да има определен брой членове и, че нямало място да се приемат повече членове, съгласно Устава, и дали било редно хора, които се предлагали да се приемат, да са извършвали нарушения в тази дружинка. Същият визирал К.К., тъй като по отношение на него е откривал на два пъти нередности. Един път на убита кошута, друг път на убит сръндак. Това негово изявление било отразено в самия протокол, в който била записано, че В. е изразил твърдението „че бил против К.К. за член на дружинката – с. Н., тъй като бил браконьер”.

След проведеното изслушване на р-к В. и на свидетелите Б. и И., се провело и гласуване от присъстващите на събранието, за налагане на наказание „изключване“ на тримата, като членове на дружинката на с. Н..

След като узнали за тяхното изключване от състава на дружинката, подсъдимият р-к В., свидетелите Х.Б. и И.И., всеки един от тях поотделно, депозирали жалби до Общото събрание на ... ”С. – А.”. Жалбата от редник В. била с вх. № 22 от 26.03.2019 г. В точка втора от жалбата р-к В. потвърждава неговото мнение, че бил против всякакви предписания на Устава на сдружението, да се приемат нови членове, при надвишаване на броя на

членовете на определената, според Закона за лова и опазване на дивеча, територия.

От своя страна, частният тъжител К.К., в началото на месец март 2019 г., се срещнал с колегата си от ... св. М. Д., председател на дружина с. Н.. От него разбрал, че по време на проведеното заседание, р-к ЗЛ. Н. В. му е приписал извършване на престъпление, като е заявил, че К.К. бил браконьер. От казаното по негов адрес, К. останал много изненадан и озадачен, като същевременно се притеснил, че му приписват извършване на престъпление и се почувствал оклеветен. Тези обстоятелства, го принудили да подаде тъжба до Районен съд - гр. А. срещу ЗЛ. Н. В., входирана на 12.04.2019 г.

Отделно от това, на 27.11.2019 г., подсъдимият редник В. подал жалба до Районна прокуратура - гр. А. срещу действията на КР. В. К. по време на лов. Към жалбата, като доказателства, представил копие от телефонен запис на разговор между свидетелите А.Т. и И.И., и направена от него снимка, на която К.К. позирал с убитата кошута. Била образувана преписка, вх. № 2496/2019 г. по описа на РП – А..

Тази фактическа обстановка е установена безпротиворечиво, според всички събрани доказателства и не се оспорва от страните. Като я анализирал, първоинстанционният съд правилна е приел, че от доказателствата по делото се установява, че на 14.02.2019 г. в град А., в „Клуба .....“ се е провело заседание на Управителния съвет (УС) на сдружение ловно рибарско дружество (...) „С. – А.“ гр. А., на което са присъствали 27 (двадесет и седем) човека, без участието на частният тъжител К. К.. В съответствие с доказателствената съвкупност е установено, че при провеждане на събранието са присъствали свидетелите А.Я., М. Д., И.Т. и С.А.. Протоколист на събранието бил свидетеля Б.П., който обобщавал изказванията и отговорите на поставените въпроси, ръкописно в протокол, препис на машина който бил изготвен на следващия ден. За съдържанието на ръкописния протокол и този изготвен на машина, удостоверил с полагане на подписа си свидетелите по делото Г.Х. и Б.П..

Правилно първоинстанционният съд е установил, че от председателя на Управителния съвет – свидетеля М. Д. бил предложен на присъстващите дневен ред, който включвал и изслушване на ловците, в това число и на редник З.Н. В.. На зададените му въпроси той отговорил, че причината за неговото поведение била приемането на К.К. – частния тъжител, в редовете на дружината „Н.“, „защото е браконьер“. Основният съд е обосновал с достатъчна конкретика от гласните доказателства на свидетелите А., П., Б., И. и Г., че частният тъжител К.К. по време на лов, в миналото, като гост на ловната дружинка, е отстрелял животни – веднъж кошута и друг път – сръндак, без за това да е имало надлежно разрешение. Подсъдимият редник З.В. бил убеден в твърденията си, предвид влошените от години отношения с тъжителя К. и предходни два инцидента с убитата кошута и убит сръндак без надлежно разрешително за това от последния.

От материалите по делото е установено, че подсъдимия З.В. е депозирал жалба в Районна прокуратура – А. по която е била образувана преписка, вх. № 2496/2019 г. по описа на РП – А., за извършено престъпление по чл. 237, ал.1 от НК. В нея е било описано, че на ловен излет, през месец ноември 2016 г. в землището на с. Н., общ. А. К.К. е отстрелял сръндак, без надлежно разрешение за това. В подкрепа на това твърдение е била приложена фотоснимка и компактдиск със запис на телефонен разговор. С постановление от 10.02.2020 г. на заместник районния прокурор при районна прокуратура А., е отказал да образува досъдебно производство по преписка № 2496/2019 г. по описа на РП - А., за извършени престъпление по чл. 237, ал.1 от НК, поради изтекъл давностен срок по чл. 80, ал.1, т.5 от НК, за реализиране на наказателна отговорност за описаното деяние. Въззивният съд намира, че в конкретния случай подсъдимият редник З.В. е упражнил конституционното си право, залегнало в чл. 45 от КРБ, да подава жалби и сигнали до съответните компетентни органи. В практиката на Европейския съд за правата на човека, в които еднозначно е застъпено становището, че изложените твърдения в жалби и сигнали до компетентните органи не могат да се разглеждат като разгласяване на клеветнически твърдения, тъй като техните автори не възнамеряват да накърнят репутацията на лицата, до които се отнасят, а обезпечават упражняването на правото на жалба, да съобщават за нередности или да търсят помощ, от страна на властите. Така в подадената до РП - А. жалба подсъдимият редник З.В. иска да бъдат проверени твърденията, които той излага. Не без значение е и обстоятелството, че подсъдимият р-к В. е подал своята жалба именно до компетентния орган да извърши така желаната от него проверка, а не до други институции или до медийното пространство. Въпреки резултатът от проверката подсъдимият редник В. не е продължил да подава жалби и сигнали, респективно да злоупотребява с това свое право. Въпреки, че подсъдимият В. обективно не е целял опозоряване на частния търговец К. чрез подаване на жалба, видно от неговите обяснения същият е бил и със субективната увереност, че описаните от него твърдения отговарят на обективната истина. Същият е формирал убеждението си на база разказаните от колегите му ловци събития, така и на лично възприети от него случки, въз основа на които в съзнание на подсъдимия се е зародила убеденост в истинността на твърденията му. Обстоятелството, че извършената по повод подадената от него жалба проверка и резултата от нея, не е повлияла негативно върху упражненото правото на жалба, нито се е променила неговата субективна увереност. Това е така, тъй като право да сигнализира за нередност имат всички граждани, а не само тези, чиито сигнали са основателни.

По съществото си браконьерството е „незаконен лов и/или риболов, често за удоволствие или материал“. Съгласно чл. 84, ал.1 Закон за лова и опазването на дивеча (ЗЛОД) ловът или риболовът е незаконен, когато се практикува без да се притежава редовно заверен билет за лов или с билет за лов, но без писмено разрешително за ловуване. Съгласно Законът за защита

на биологичното разнообразие сърната не е защитен вид, но е забранена за отстрел по ЗЛОД, освен в изрично обявените в приложение № 3 случаи, а именно женски приплоди от 01 септември до 30 октомври на съответната година, след изрично разрешение и контрол на Изпълнителна агенция по горите и НЛРС. В тези случаи ловът се провежда само индивидуално и то в присъствието на горски стражар или ловен надзирател, като има изискване след лова, на гърба на бележката за разрешението да се вписва вид, пол, дата и час на отстреляния дивеч.

В конкретния случай, видно от приложеното по дело писмо № 5634-01/13.12.2019 г. от Министерство на земеделието, горите и водите – Южноцентрално държавно предприятие – С. – ТП „Държавно горско стопанство – А.“, съгласно чл. 85 от ППЗЛОД разрешителните за лов в ловностопанските райони се предоставят от директора на държавното горско стопанство или от упълномощено от него длъжностно лице на ловните сдружения по чл. 30 от Закона за лова и опазване на дивеча, след представяне на писмено заявление. Според опис - справка на издадените разрешителни за индивидуален лов на сърна за м. октомври 2016 г. от ... „С. – А.“ - гр. А., няма издадено разрешително за индивидуален лов на сърна на ... „Н.“. Безспорно е установено, че КР. В. К. е заверил за първи път билет за лов в ТП „ДГС – А.“ на 25.09.2017 г., т.е в този период (м. октомври 2016 г.) частният тържител К. не е бил ловец от ... „С. – А.“ гр. А.. Съгласно приложение № 2 към чл. 66, ал.1 от ППЗЛОД, ловуването на сърна след 30 ноември е забранено и съответно през м. ноември 2016 г. не са отчетени издадени разрешителни за индивидуален лов на сърна от ... „С. – А.“ гр. А..

Относно обстоятелството за извършван отстрел на забранени животни през този период от частният тържител К.К., достоверни и скрепени с доказателствената съвкупност по делото са и свидетелските показания на свидетеля Х. Б., който еднозначно заявява, че частният тържител К. е убивал животни без разрешително за това, като описва с необходимата конкретика, че след края на един от ловните излети, преди да бъде изключен от дружинката, е бил пряк свидетел и на разговор между подсъдимия редник В. и частния тържител К. относно убитата кошута, която се е намирала в краката на К.. Възпроизвежда разговора помежду им, по време на който подсъдимият В. го е запитал как може да прави такива работи и че никой от тях не стреля по такова животно, а К. е бил гостенин и въпреки това е стрелял. В отговор на това частният тържител К. му е казал: „Като не ти отърва, тръгвай си, аз ще се оправя!“ Вторият случай, който описва свидетеля Б. е именно на лова през месец ноември. Тогава свидетелите Х. Б., З. П., А. А. и частният тържител К.К. са били на една пусия. Минали са три животни покрай тях, но единствено К. е произвел изстрел и свидетелят Х. Б. лично и непосредствено е видял как частният тържител и граждански ищец е застрелял сърндак. Този факт се потвърждава и от свидетелските показания на З. Л. П., приложени на л. 103 от наказателното дело, който заявява, че К.К. си е признал, че го е убил (сърндака).

В подкрепа на изводите на първоинстанционния съд е и назначената по делото съдебно-техническа експертиза (л.172-л.177), в която детайлно е възпроизведен на хартиен носител разговорът, който е записан на диска. От съдържанието на същия се установява разговор между две лица относно отстреляно животно (сръндак) от частният тъжител К.К.. Вярно е, че за осъществяване на записване на друго лице е необходимо спазване на реда за прилагане на специални разузнавателни средства, но при все това частен звукозапис, извършен в нарушение на забраната за навлизане в защитена лична сфера на друго лице, би могъл да послужи в процеса на доказване в наказателното производство, доколкото макар да нарушава цитираната забрана, служи на целта за разкриване и доказване на престъпление.

Въз основа на изложеното, несъстоятелно се явява възражението във въззивната жалба (молба – уточнение) на повереника адв. О.Д., пълномощник на тъжителя К.К., че „няма доказателства, които утвърдително да сочат за извършено нарушение“. Настоящият въззивен съдебен състав не споделя извода, че доказателствата са само косвени и няма свидетели-очевидци, че К. е убил животно. За да е осъществен съставът на престъплението клевета има изискване засягащият го позорен факт да е неверен. В конкретния случай, във въззивната жалба и в съдебното заседание по делото пред въззивната инстанция, се твърди, че не са налице доказателства, а не, че разгласеният факт не отговаря на действителното положение.

За да бъде осъществено разгласяване на позорящи обстоятелства е достатъчно да бъде застрашен пострадалият, че позорящата информация ще бъде доведена до знанието на трети лица. Обстоятелствата, с чието разпространяване бива застрашен пострадалият, трябва да са позорящи, засягащи обществената оценка за него. Няма изискване в закона тези обстоятелства да са верни или не, но достоверността на приписваните обстоятелства може да изключи наказателната отговорност на дееца при обвинение за клевета, предвид разпоредбата на чл. 147, ал. 2 от НК. В настоящия случай първоинстанционния съд правилно е приел, че основен признак на обективната страна на деянието по чл.147, ал.1 от НК, е неговото изпълнително деяние, състоящо се в разгласяване на позорни обстоятелства за друго или приписване на престъпление. Наред с това обаче, по аргумент на чл.147, ал.2 от НК следва да се приеме, че елемент от състава на това престъпление се явява неистинността на разгласеното позорно обстоятелство или приписването на престъпление, без наличието на който не е налице престъплението „клевета“. В тази връзка правилно и в съответствие с доказателствената съвкупност по делото първоинстанционния съдът е дал вяра първата група свидетели - Х. Б., А. А., З. П., И. и М. Д., чиито свидетелски показания потвърждават твърденията на подсъдимия З.В., относно нерегламентиран отстрел на животни от частния тъжител К.К., поради което в съответствие с безспорно установеното съдът е приел, че разгласеното позорно обстоятелство, заявявайки пред присъстващите лица на общото събрание на проведено на 14.02.2019 г., че КР. В. К. „е браконьер“,

като е приписал и извършване на престъпление по чл.237, ал.1 от НК, като в настоящия съдебен процес, деецът р-к З.В. е доказал истинността на разгласеното от него обстоятелство и приписването на престъпление, поради което извършеното деяние е несъставомерно по този текст и деецът не следва да бъде наказван. Тези изводи по принцип се споделят от настоящия въззивен съдебен състав. При анализа на фактите, имащи значение за правилното решаване на делото, първоинстанционният съд е изходил единствено от формулираното в тъжбата обвинение. От решаващо значение е не толкова правната квалификация, дадена от тъжителя, чрез неговия повереник, а фактите, които се съдържат в тъжбата.

Изпълнителното деяние на клеветата има две форми, като първата от тях е разгласяване на позорно обстоятелство за другото. Средството на клеветата не е оценка, а конкретен факт. Фактът, който се довежда до знанието на третото лице, трябва да бъде позорен – да обосновава отрицателни изводи за пострадалия. В конкретния случай, фактът, че подсъдимият е заявил на общото събрание на УС, че пострадалият К. „е браконьер“ действително е позорен, защото разгласяването му би довело до засягане на обективната му чест и достойнство на пострадалия, а именно неговия авторитет или обществената му оценка.

Втората форма на изпълнителното деяние е приписване другиму на престъпление. Правилно първоинстанционният съд е приел, че втората форма на изпълнителното деяние на престъплението клевета се изразява в приписване на престъпление, което не е извършено от пострадалия. Касае се да определени факти, конкретни явления от миналото и настоящето. Трябва да се съдържат твърдения, че дадено лице е осъществило елементи от състава на дадено престъпление. За да е налице клевета, е необходимо да се сочат конкретни обстоятелства, или които позволяват да се направи извод за осъществено престъпно деяние от пострадалия, или за неговото поведение, което трябва да е морално укоримо, защото клеветата представлява разпространяване на факти, а не на мнения. В конкретния случай разгласеното обстоятелство от подсъдимия редник В. се е случило в миналото и в хода на наказателния процес пред първоинстанционния съд същия е доказал истинността на твърдението си.

В съдебната практика, както и в правната доктрина се приема, че предмет на клеветата могат да бъдат само твърдения с конкретно съдържание, които носят информация за точно определено обстоятелство, време, място и лице. Това обстоятелство следвало да бъде позорно или в частност да представлява приписване на престъпление. За да е клеветническо твърдението трябва да е неистинско. Разгласяването на факти, но които са неистински, не представляват сами по себе си престъпление. Поради това, чл.147, ал.2 от НК, задължава всеки, които припише другиму позорно обстоятелство, да докаже той, именно неговата истинност.

В заключение настоящият въззивен съдебен състав счита, че правилно

Военен съд – Пловдив е приел, че деянието е несъставомерно и обосновано подсъдимият редник З.В. е оправдан по повдигнатото обвинение. Липсата на извършено деяние по смисъла на чл. 45, ал. 1 от ЗЗД означава, че фактическия състав на тази разпоредба не е налице. Мотивирано и обосновано е отхвърлен гражданския иск. При липсата на деяние, виновно извършено от подсъдимия, не следва да се ангажира неговата и гражданска отговорност, доколкото основание на гражданския иск в наказателния процес е деянието.

Въз основа на изложеното Военно-апелативния съд счита, че присъдата е обоснована и мотивирана, не е постановена при непълнота на доказателствата и не противоречи на материалния закон, поради което следва да бъде потвърдена.

По тези съображения и на основание чл. 334 т. 6 вр. чл. 338 НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 26001 от /21.09.2021 г. по НЧХД № 1108/2020 г. по описа на Военен съд - Пловдив.

Решението подлежи на жалба в 15-дневен срок пред Върховния касационен съд на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____